

LUCY MITCHELL

Vánoční pozdravení

BARONET

Vánoční pozdvižení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Mitchell
Vánoční pozdvižení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vánoční
pozdravení

Vánoční pozdvížení

LUCY MITCHELL

PROLOG

SRPEN

„Už je načase, aby ses zase začala usmívat, Rachel.“ Přes obývací pokoj se na mě culila Olivia, ve tváři celá lesklá a zpocená v tom úmorném srpnovém vedru.

Olivia, já a dva naši přátelé Kate a Connor jsme všichni seděli a pařili se v tílkách, šortkách a žabkách. Kate, Olivia a já jsme se strategicky posadily před tři větráky rozmístěné po pokoji a Connor měl na obličej položenou mokrou žínku.

„Já se usmívám,“ odvětila jsem a zvedla koutky úst. Zároveň jsem se snažila zapomenout na to, že jsem právě viděla svého bývalého přítele Sama s jeho novou snoubenkou, jak se líbají na dece v parku. Ten bolestný obraz se mi otiskl zespodu na oční víčka a nebylo od něj úniku.

Šli jsme se do parku opalovat. Náš výlet ovšem dospěl k náhlému konci, když jsem zahlédla Sama a Chantelle ve vášnivém objetí. Viděla jsem je spolu už několikrát od chvíle, kdy jsme se se Samem rozešli. Krutým řízením osudu se Chantelle nedávno při-

stěhovala do bytu kousek ode mě. Avšak naše setkání se – až doted’ – omezila na to, že se se Samem drželi za ruce, když šli po ulici, nebo stáli blízko sebe v baru. Což jsem dokázala zvládnout, protože byli oblečení a já jsem vždycky rychle zmizela.

Ale když jsem ji spatřila, jak leží na mém bývalém příteli pouze ve sporých bikinách a jak jsou oba ponoření do vášnivého polibku, už jsem to nezvládla. Myslí si, že si vůbec nevšimli, když jsem se objevila nedaleko nich.

V slzách jsem frustrovaně popadla svou osušku, sluneční brýle a krém na opalování. „Tady zůstat nemůžu, jdu domů.“ Moji loajální přátelé si sbalili věci a odešli se mnou.

Olivia potřásla hlavou. „Loni o Vánocích vzal Sam s sebou tvůj úsměv. Určitě ráda zjistíš, že jsem dostala geniální nápad, jak ti ho vrátit.“

Během dvou let, kdy jsme s Olivíí sdílely společný byt, bylo naše přátelství čas od času utužováno těmito velkými světlými okamžiky jejích geniálních nápadů. Některé z nich byly ohromující – loňské prázdninové překvapení v podobě cesty do Španělska, kde jsme mohly zadarmo bydlet v luxusní vile, kterou nám zapůjčila její kamarádka, neplánovaná dívčí jízda do Brightonu poté, co jsem byla pro nadbytečnost propuštěná z práce, a mnohé víkendy v lázních, které organizovala.

Některým jejím nápadům se doted’ smějeme – jak mi omylem nabarvila obočí sytě oranžově nebo jak jsme prchaly z hospody okénkem u toalety, protože se chtěla vyhnout někomu, koho neměla ráda, a jak se tam zasekla a málem se počůrala smíchy či jak nás odliv unášel na širé moře v růžové nafukovací loďce a zachránil nás hezký plavčík na vodním skútru.

A na několik jejích návrhů – jako byla třicetikilometrová jízda na kole konaná pro charitu – se nedalo zapomenout z mnoha různých bláznivých důvodů. Mé tělo mi tu námahu dosud neodpustilo. Nebyla jsem vůbec zvyklá na vypjaté sportovní výkony, protože jsem už před dvěma roky zrušila své členství v posilovně. Olivia si jako nadšená cyklistka myslela, že bude stačit, když budeme týden předtím trénovat. Jelikož jsem stále ještě měla v čerstvé paměti tu šílenou charitativní jízdu (Olivia nepřestává tvrdit, že ještě teď chodím divně), mou původní reakcí na její nápad byla... panika.

„Měli bychom si promluvit o návrzích na mé první rande s tím sexy číšníkem,“ prohodil Connor a zvedl z obličeje mokrou žínku. Na cestě do našeho bytu se Connor přiznal, že číšník z naší oblíbené italské restaurace konečně souhlasil, že s ním půjde na rande. Věděla jsem, že se Connor ze všech sil snaží odvrátit moje myšlenky od toho, co jsem viděla v parku. Proto navrhl, abychom vymysleli, kam vyrazí na první schůzku.

„Connore, slibuju, že se k tobě vrátíme,“ prohlásila Olivia, než obrátila pozornost znovu ke mně. „Jeden můj přítel by o tebe měl zájem.“

Zasténala jsem, což Connora i Kate rozesmálo.

Olivia pokračovala: „Byl by pro tebe perfektní, Rachel. Hodlám tě na první rande s ním dostrkat.“

Kate, která byla také nezadaná, zvedla ruce. „Páni... co je ten chlap zač a proč na něj má Rachel přednostní nárok?“

„Schůzky naslepo nikdy nekončí dobře,“ vmísil se do hovoru Connor a odstranil si žínku z obličeje. „S mým bývalým jsme se seznámili na schůzce naslepo a podívejte se, jak to dopadlo – mám z toho zlome-

né srdce a věčné trápení. Ten sexy číšník tady v ulici je jedinou jiskřičkou naděje.“

Olivia ignorovala jak Kate, tak Connora. „Nemůžu uvěřit, že mě to nenapadlo už dřív. Rachel, vy dva byste byli božský pár.“ Poklepala na sedačku vedle sebe. „Pojď se podívat, jak píšu esemesku muži tvých snů.“

„Ať tě to ani nenapadne,“ zasténala jsem. „Po tom, co se stalo se Samem, si беру oddech od všech mužů.“

Chodili jsme spolu osm měsíců, než mi o Vánocích řekl, že má jinou. Hrozně mě to ranilo, protože jsem si myslela, že bychom spolu mohli zestárnout. Zamilovala jsem si i jeho malého synka Ruperta. Kdykoli jsme ho vyzvedávali ze školy, přiběhl s kresbičkou tatínka a mě. Vždycky jsem na nich měla hnědé vlasy až na zem a Samovy tmavě rezavé zářily jasně oranžově.

Byla jsem už připravená, že na Vánoce pojedeme k tetě Karen, když Sam zastavil s autem před mým bytem. Běžela jsem dolů plná svátečního vzrušení a myslela si, že Sam přijel s Rupertem, abychom si vyměnili dárky. Jakmile vystoupil z auta, došlo mi, že něco není v pořádku. Střelila jsem pohledem po ženě sedící na sedadle spolujezdce. „Je mi to líto, Rachel,“ pronesl Sam ve dveřích. „Uvnitř je Chantelle.“ Odmlčel se a prohrábl si rukou vlasy. „Je mi to líto...“

Zarazil se a sklopil hlavu. „Vídáme se.“

„Vídáte se?“ vydechla jsem. „Co tím chceš říct?“

Když nad tím teď přemýšlím, nechápu, proč jsem se tak hloupě zeptala. Chantelle loni nastoupila do jeho obchodní firmy. Její příchod se kryl s počátkem jeho

extra dlouhých večerních přesčasů v kanceláři. Kdykoli jsem se ho zeptala, proč musí pracovat tak dlouho do noci, říkal, že Chantelle potřebuje zaškolit. Zjevně jí poskytoval víc než jen výuku pracovních postupů.

„Jedeme na Vánoce k jejím rodičům,“ zamumlal těsně předtím, než jsem mu zabouchla dveře před nosem.

Vánoce u tety Karen jsem trávila tím, že jsem se snažila nebrečet do sváteční večeře, jelikož mi máma řekla, abych se tvářila vesele.

Olivia zavrtěla hlavou a projížděla aplikace v mobilu. „Už ses pořádně neusmála celé měsíce. Je načase dát to do pořádku, Rachel.“

Connor přikývl. „Rachel, udělej, co Olivia říká. Na své budoucí svatbě jí můžeš poděkovat.“

Kate si šla sednout na koberec. „Tak povídej, Olivie, potřebujeme o něm vědět víc, jestli se s ním má Rachel sejit.“

„Žije v Surrey, takže by se mohli setkat v Londýně.“ „Jak se jmenuje?“ zeptal se Connor a znovu si položil mokrou žínku na obličej.

„Ben,“ odvětila Olivia a otevřela WhatsApp. Odmlčela se, než se zhluboka nadechla a začala: „Pamatujete si na moji kamarádku Sophii? No, ti dva spolu chodili.“ Všichni jsme zmlkli a Olivia si přejela rukou po tváři. Několikrát se o Sophii zmínila, ale nikdy nezacházela do podrobností. O ztrátě nejlepší přítelkyně, která před šesti lety zemřela na rakovinu, se jí stále ještě mluvilo obtížně.

Jako první se ozval Connor. Zvedl žínku z obličeje a pohlédl na Olivii. „Je Ben ve správném rozpoložení pro romantický vztah?“

Olivia přikývla: „To přesně je. Chce si najít novou lásku.“

Connor na mě vrhl starostlivý pohled, a když se Olivia nedívala, zavrťela jsem na něj hlavou. Nic z toho nebude. Jakmile jsem si představila, že bych měla jít na rande s bývalým přítelem její zesnulé nejlepší kamarádky, necítila jsem se dobře. „Olivie, mně se celý ten nápad nelíbí.“

„Máš jeho fotku?“ zeptala se Kate. Olivia moje námitky ignorovala. „Ben je dost nesmělý. Patří mezi lidi, kteří na společných fotkách vždycky jenom vykukují někde vzadu. Pár jich mám, ale nejsou nijak podařené a pochází z doby, kdy nosil dlouhé vlasy.“

„Vypadá dobře?“ vyzvídal Connor. „A můžeme si ho proklepnout na Facebooku nebo Instagramu?“

Zamračila jsem se na něj, ale radši si rychle položil mokrou žínku zpátky na obličej. Nezáleželo na tom, jak Ben vypadá, protože jsem Oliviin bláznivý nápad nehodlala uskutečnit.

Olivia zavrťela hlavou: „Ben tam není.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se na mě Connor zneklidněně podíval, když zvedl jeden růžek látky.

„Nemůžeme mluvit o něčem jiném?“ navrhla jsem a cítila se trochu trapně.

Olivia stále ještě psala zprávu Benovi. „Je to takový nebroušený diamant. Dalo by se říct přírodní typ. Hnědé vlasy, vysoký a se strništěm na bradě, ačkoli se podle mého jenom nechce otravovat s holením.“ Obrátila se ke mně. „Jak se vy dva chcete zkontaktovat, abyste si domluvili to rande?“

„Ehm... já nevím,“ zamumlala jsem. „Olivie, já na tu schůzku jít nechci.“ Bylo to na můj vkus příliš uspěchané. Nebyla jsem si ani jistá, že bych měla zájem o muže, který je jako nebroušený diamant. Sam byl jeho přesný opak. Všechno na něm bylo pečlivě upravené – od účesu, kvůli kterému trávil každé ráno

hodinu v koupelně s gelem, až po zářivě bílé tenisky, k nimž si bral módní černý oblek a bílé tričko. „Můžu si to ještě rozmyslet?“

Olivia zavrtěla hlavou. „Nevím proč, ale mám pocit, že byste neměli ztrácet čas.“

Connor zase nadzvedl žínku a mrkl na mě. „Olivia se o tobě a Benovi chystá napsat svou další zamilovanou knihu.“ Všichni jsme se zadívali na starý růžový psací stroj v rohu místnosti. Během dne pracovala Olivia v reklamní agentuře, ale večer zasedla k psacímu stroji a psala pikantní romány, které vydávala vlastním nákladem v Amazonu. S oblibou používala jako podklad pro své romány naše vlastní milostné zážitky. Kdykoli se někdo z nás rozešel se svým partnerem anebo dostal kopačky, Olivia přidala do svého nového románu nějakého zlosyna. Connor tvrdil, že čtení o svém bývalém příteli považoval za výbornou terapii. Olivia ho přeměnila v ohavného zloducha, který zemřel propíchnutý v souboji hezkým, dobrodružným hrdinou.

Poté, co mě opustil Sam, Olivia napsala svůj první peprný thriller a postava jménem Sam v něm zemřela nešťastnou, bolestivou smrtí.

Olivia do mě šťouchla. „Jak tě může Ben kontaktovat?“

„Ehmm... já s ním nechci jít na žádnou schůzku.“

Olivia se ušklíbla a odeslala napsanou zprávu. „Pošle ti mail.“ Potom mě objala. „Bude to perfektní a chci, aby ses o mně zmínila na vaší svatbě.“

Pak vyskočila a odešla do kuchyně, odkud se vrátila s láhví chlazeného levného šumivého vína a se čtyřmi plastovými kelímky. Horký nehybný vzduch v pokoji naplnila silná vůně jejího vanilkového parfému, což bylo pro náš nos vítanou změnou, protože jsme byli

celí upocení. Když šla pro víno, zjevně rychle použila deodorant. „Připijme si na budoucnost Rachel a Bena.“

Zatímco rozlévala víno, rozhodla jsem se, že na jeho maily nebudu odpovídat. Určitě ho to brzy omrzí.

Connor si sedl a dramaticky odhodil žinku. „Olivie, pokus se prosím taky promyslet, kde bych se měl sejít s tím svým číšníkem?“

Po několika sklenkách vína a návrzích na místo Connorovy první schůzky jsme zapomněli na hor-ko i na mé rande naslepo a brzy jsme všichni tančili po obýváku na poslední album Harryho Stylese. Když jsme s Olivíí vyčerpaně klesly na pohovku, pronesla: „Nemůžu se dočkat, až uvidím, jak se zase usmíváš.“

„Kvůli tomu mě nemusíš dávat dohromady s Benem.“

Usmála se: „Líbí se mi pomáhat lidem, které mám ráda. Důvěřuj mi.“

„To nemůžu.“

Zasmála se: „Totéž jsi říkala poté, co jsem ti pověděla o té charitativní jízdě na kolech.“

1. KAPITOLA

PROSINEC

„Všichni o tebe máme starost,“ oznámila sestra Maddie a podala mi pořádný kus luxusní čokoládové rolády Yule Log. Na cestě ke mně se stavila ve Waitrose a nakoupila pro nás sváteční dobrůtky k jídlu. Maddie vždycky přijela vyzbrojená koláčem a rodinnými drby. Ačkoli tohle jsem slyšet nechtěla.

„Maddie, já jsem v pořádku.“

„Kap, kap, kap.“ Prohlédla si tři kbelíky stojící před námi a zachytávající vodu prosakující z praskliny ve stropě. Majitel mi slíbil, že opraví střechu už minulý měsíc, ale jaksi na to kvůli svému divokému rozvodu pozapomněl. Její zrak se poté přesunul na deky, kterými jsme měly přikryté nohy, protože uvnitř bylo chladněji než venku, a na mé masné vlasy stočené na temeni do rozcuchaného drdolu. „Já bych slovo *v pořádku* zrovna nepoužila, Rachel.“

„Ty kbelíky jsem dokonce ozdobila vánočním řetězem,“ podotkla jsem.

Maddie na mě pohlédla starostlivým pohledem star-

ší sestry. „Vůbec se mi nelíbí, jak tu žiješ, Rachel. Posledních několik měsíců jsi to měla těžké. Máš za sebou složité období...“

Zvedla jsem ruce, abych ji zarazila. Pocítila jsem horko ve tváři a zvedla se ve mně vlna emocí. „Nemluv o tom, nebo začnu brečet a kvůli slzám budu mít slanou čokoládu.“

Podívala se za mě na sérii maleb na stěně. „Vidím, že už zase maluješ.“

„Pomáhá mi to, abych se nezbláznila, po všech těch odmítnutých žádostech o práci.“

„Zatím jsi neměla štěstí?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Není snadné něco si najít, když jsou za chvíli Vánoce. Vsadím se, že si přeješ, abys sem za mnou vůbec nepřišla.“

Maddie obrátila oči v sloup: „Rachel, jela bych kamkoli, abych tě zase viděla. A... mamka založila tajnou rodinnou skupinu na WhatsAppu s názvem *Rachel potřebuje naši pomoc*.“

Tajné skupiny na WhatsAppu jsou specialitou naší rodiny, jak řešit problémy. Než se objevil WhatsApp, řešili jsme tyhle věci tak, že jsme na sebe křičeli nad jídlem na různých rodinných sešlostech – na svatbě, křtu, zasnubní hostině nebo na pohřbu. Jsme velká rodina, takže podobných akcí se koná hodně.

Pokud se to nevyřešilo, následovala smršť dlouhých telefonních hovorů, které vždycky končily tím, že někoho dohnaly buď k pláči, nebo k vzteklému praštění sluchátkem. Zkoušeli jsme i textové zprávy či maily, ale až díky WhatsAppu se pro rodinu Reidů hra změnila. Každý se díky němu mohl projevit, ať bydlel jakkoli daleko. A silné emoce se mohly vyjádřit pomocí smajlíků. Ačkoli si všichni přáli, aby strýček Robert neobjevil smějícího se smajlíka, protože jím odpovídal na všechno.

Všichni se vrhli na WhatsApp, kdykoli měl nějaký člen rodiny „problémy“. Tak to mamka vysvětlila mně a Maddie. Žije totiž s naším otčímem Garym na Tenerife a jako neoficiální hlava rodiny na nás všechny ráda dohlíží, ať už jsme v Anglii, nebo v Austrálii. Vytvoří vždycky tajnou skupinu na WhatsAppu, z níž je vypuštěn problematický člen rodiny, a povzbuzuje všechny ostatní, aby projevíli svůj názor či poradili v dané situaci.

Během posledních několika let řešila rodina přes skupinový chat WhatsAppu různé problémy. Probírali jsme krizi středního věku strýčka Roberta – která se projevila tím, že se veřejně přiznal, že se zamiloval do kadeřnice tety Karen.

Potom jsme pomáhali tetě Flo zvládnout její vzdorující pubertální dceru Nadine. Díky každodenním zprávám v tajném chatu, z něhož byla Nadine vyloučena, se rodině podařilo uklidnit tetu Flo, když její dcera utekla se svým přítelem, který měl slabost pro krádeže aut, a žila s ním v malém karavanu. Rodina ujišťovala tetu Flo, že Nadine má ráda domácí pohodlí a vrátí se, jakmile se jí život v karavanu přestane líbit. Za tři dny teta Flo vesele oznámila, že se Nadine vrátila domů hladová a uplakaná, s hromadou špinavého oblečení a s prohlášením, že po celý svůj život už nechce vidět žádný karavan ani svého bývalého přítele.

Naposled jsme chatovali s rodinou na WhatsAppu kvůli tetě Bev. Mamka měla čtyři sestry a Bev všichni považovali za nejvíc „problematickou“. Každý týden začínala mamka nový chat s názvem *Bev se vymkla kontrole... ZASE!*

Celá rodina kromě tety Bev mohla vložit komentáře a návrhy, jak zarazit pětapadesátiletou tetu Bev, aby nenavštěvovala bláznivé večírky, neměla nepřeborné

množství milenců, neúčastnila se žhavých společných setkání ve vířivce a neutrácela spoustu peněz za drahé experimenty s vlasy. Své názory, jak zvládnout tetu Bev, dodaly dokonce i vzdálené sestřenice z Austrálie, což mi vždycky připadalo zvláštní.

„Páni,“ zvolala jsem. „Cítím se poctěna, že jsem se dopracovala až do tajné rodinné whatsappové síně slávy. Co o mně říkají?“

Maddie vytáhla mobil z kabelky od firmy Mulberry a otevřela aplikaci. „Teta Flo si myslí, že se smutek vyléčí, když člověk bere doplňky stravy s rybím tukem. Strýc Kevin nevěří, že truchlíš. Myslí si, že jsi ve skutečnosti na drogách. V Daily Mailu zřejmě vyšel článek o zvýšeném počtu lidí po třicítce užívajících drogy. Teta Polly navrhl, aby ses dala na břišní tance. Říká, že její sousedka byla pořád bez nálady, dokud nezačala tancovat. Ted’ má na tváři neustále úsměv. Fay si myslí, že jíš moc cukru. A teta Karen má obavy, aby ses nezvrhla v tetu Bev.“

„Jak může Fay vědět, že jím moc cukru, když žije na druhé straně světa?“

Moje starší sestřenice Fay je dcerou tety Polly. Jako děti jsme si moc blízké nebyly. Poté, co se stala zdravotní sestrou, se odstěhovala do Austrálie. Pravidelně se účastní diskuzí na WhatsAppu a vždycky toho má hodně co říct o životech všech ostatních. Časový posun pro ni není problém, protože mívá noční, a soudě podle toho, jakou dobu tráví analyzováním rodinných problémů, toho nemá zrovna moc na práci. Když Fay není na WhatsAppu, sleduje všechny ostatní na Facebooku a na Instagramu.

Sestra se ušklíbla: „Jo, a strýček Robert si myslí, že bys mohla být těhotná. A samozřejmě k tomu přidal smajlíka.“

Na názor strýčka Roberta se dalo odpovědět jen protočením panenek. „Byl někdy tajný rodinný chat na WhatsAppu, který by se týkal tebe?“

Maddie zavrtěla hlavou. „Ne, ačkoli občas uvažuji, jestli jsem něco neprošvihla, když jsem se nestala důvodem podobného rodinného chatu.“

„Jeden jsi mohla mít loni,“ mrkla jsem na ni.

Usmála se a vzala mou ruku do svých. „Pořád ještě jsem ti neskonale vděčná za to, co jsi udělala.“

„Přece víš, že bych pro tebe udělala cokoli, Maddie,“ hlesla jsem a stiskla jí ruku.

Uřízly jsme si další kousek čokoládové rolády. „Máš nějaké plány na Vánoce?“ zeptala se Maddie.

Vypadalo to, že Štědrý den strávím vyléváním kýblů s vodou, ohřeju si slavnostní večeři ze supermarketu v mikrovlnce a nejspíš si popláču nad prázdným místem vedle sebe na pohovce a nad osiřelým růžovým psacím strojem v rohu pokoje.

„Potřebuju je přežít,“ pravila jsem a potlačila horké slzy.

2. KAPITOLA

„Pamatuješ na ty nádherné Vánoce, které jsme trávily s dědou Erikem a babičkou Edith, když jsme byly děti?“ Maddie cítila, že je načase změnit téma hovoru.

Když jsem si vzpomněla na svátky strávené s prarodiči, musela jsem se pousmát. Mamka bývala letuška. Získala to místo, když od nás otec odešel. Opustil nás kvůli jedné ženě z Glasgowa. Maddie a já jsme zůstávaly s babičkou a dědou občas i několik týdnů, zatímco mamka létala na druhou stranu světa. Jelikož otčovi rodiče zemřeli už několik let předtím, veškerá péče zůstala na dědovi Erikovi a babičce Edith.

Mamka se vyrovnávala se zhroucením svého manželství létáním do dalekých zemí a návštěvou večírků se svými mnohem mladšími kolegy z práce, místo aby se starala o nás, svoje děti. Příštích sedm let jsme s Maddie trávily u babičky a dědy hodně času. Bez ohledu na to, kde se mamka zrovna nacházela a jak dlouho byla pryč, naši prarodiče vždycky zajistili, abychom se o Vánocích měly zvlášť dobře.

„Na Boží hod vánoční ráno jsme se vždycky hnaly dolů a tam jsme našly dědu oblečeného jako Santa Claus,“ vybavovala jsem si. „Měl dokonalý převlek s ohromnými přilepenými bílými vousy, červeným kabátem, velkými černými botami a s pytlím dárků přehozeným přes rameno. Vždycky předstíral, že jsme ho přistihly při vykládání dárků pod stromeček. Moc se mi líbilo, jak vždycky tvrdil, že má saně na střeše a že když budeme pozorně poslouchat, uslyšíme soba Rudolfa. Já jsem nikdy nic neslyšela.“

Maddie přikývla: „Ani já ne. A vzpomínáš na babiččin legendární rostbíf a yorkshirské pudinky, které byly tak velké, že se sotva vešly na talíř?“

Při té hezké vzpomínce se mi v ústech seběhly sliny. „Její večere s rostbífem byly nezapomenutelné. A co to cukroví a její zásoby čokoládových figurek ve spíži?“

„O Vánocích jsme vždycky snědly spoustu čokolády ještě před snídaní.“

Zasmála jsem se. „A pamatuješ, jak jsme tancovaly s dědou kolem vánočního stromku a otvíraly dárky, i když se nám většinou nejvíc líbil babiččin krásný balicí papír, a jak jsme v noci chodily ven a přály hvězdičkám veselé Vánoce.“

Maddie se rozzářila. „A pak jsme hrály celé odpoledne stolní hry a karty a děda obvykle všechno vyhrál.“

„Klidně nás porazil v kartách a zničil v Monopolech a potom nám popřál veselé Vánoce.“

Maddie si natočila pramínek světlých vlasů na prst. „Naše sestřenice a bratřenci přišli o hodně. Nepamatuju si, že by někdo z nich mohl trávit Vánoce s babičkou a dědou.“

„Děda mi jednou řekl, že ty a já jsme jejich oblíbená vnoučata.“

Maddie se zachichotala. „Opravdu?“

Přikývla jsem. „Jednou mi řekl, že s Fay je ‚těžká práce‘, ale ještě jsem byla malá a nevěděla jsem, co tím myslí.“

Obě jsme se začaly smát a Maddie zvedla mobil. „Našla jsem tuhle starou fotku s tebou a dědou.“ Ukázala mi ji na displeji. Pohlédla jsem do dědovy milé tváře a jiskrných modrých očí a viděla jeho krátce střižené vlasy, které mu začínaly šedivět. Moje sedmiletá maličkost mu seděla na klíně. Oba jsme vyplazovali jazyky do aparátu a na hlavě jsme měli vánoční papírovou čepici. Při pohledu na ten snímek mi celé tělo zaplavilo tolik potřebné teplo.

„Teta Karen říká, že teď musí na dědu každý den dohlížet.“

Šokovaně jsem na Maddie pohlédla. „Když jsem dědu viděla naposled, byl v pořádku. Choval se vesele jako obvykle a nevypadal, že by potřeboval, aby se o něj někdo pravidelně staral. Vyběhl ze svého domku s obvyklou energií a sevřel mě v medvědíh objetí. Něco jsem mu uvařila a povídali jsme si, než jsme se společně odkradli do hospody.“

„Věděla teta Karen, že ho bereš do hospody?“

„Ta si zrovna nechávala zastříhnout a obarvit vlasy v místním kadeřnictví.“

Maddie pokrčila rameny: „To bylo v létě, Rachel. Možná že od té doby sešel. Uvědom si, že už je mu osmdesát. Lidé v tomhle věku se můžou zdravotně rychle zhoršit. Nejspíš mu chybí babička Edith.“ Položila si mobil do klína.

Naše milovaná babička zemřela před deseti lety a zanechala tu dědu, aby se staral sám o sebe. Její smrt způsobila ránu v srdcích nás všech, zvláště v dědově.

„Ale já si s dědou posílám každých čtrnáct dní e-maily a pořád mi připadá stejný,“ namítla jsem a vzpomněla si na jeho poslední mail – většinu z něj zabralo brblání na tetu Karen a strýčka Roberta.

Sklouzla jsem očima na Maddiin mobil. Na obrazovce už nebyl snímek dědy se mnou. Nacházela se tam jiná fotka, vytvořená před mnoha lety, na níž byl mladík usmívající se do foťáku. Jeho tvář mi připadala povědomá, nebyl to však její manžel Frank. Byl to Josh, její bývalý přítel, s nímž chodila na univerzitu. Když se rozešli, vždycky říkala, že to byl sympaták, kterého odvál čas. Všimla si, jak zírám na její mobil, a skryla ho.

„Proč máš v mobilu Joshovu fotku?“

Na tvářích jí rozkvetly dvě růžové skvrny. „Probírala jsem se starými fotografiemi a tohle na mě vyskočilo.“ Otočila se ke mně a zasunula telefon do kabelky. „Hele, chtěla bych tě o něco požádat.“

„Hm... to zní zajímavě,“ prohodila jsem.

Pohládila mě po paži. „Myslím, že by ti to mohlo pomoci, aby ses začala znovu usmívat.“

Sestřina slova mi připomněla Olivii. Byla to její oblíbená fráze, kterou používala poté, co mě Sam opustil. Začala jsem prudce dýchat, z očí mi vytryskly slzy a mozek mi laskavě přehrál přehlídku všech katastrof, které se odehrály od chvíle, kdy se mi Sam přiznal, že mě podvádí s Chantelle.

„No tak,“ chlácholila mě Maddie a třela mi paži. „Nechtěla jsem tě rozrušit.“

Ze rtů mi unikl hlasitý vzlyk a Maddie protáhla obličej. „Po Samovi mi připadá, že se pořád sunu ze sva-hu dolů. Kočka Flossy to má za sebou, dostala jsem výpověď z práce a Oli...“ Snažila jsem se vyslovit její jméno, ale místo toho jsem se rozplakala. Maddie

mě objala. Když jsem se jí vyplakala na rameni, měla na kašmírovém svetru velký mokrý flek spolu se složitým vzorkem drobků z rolády.

Podala mi krabičku s papírovými kapesníky. „Utři si oči.“

Lehce jsem si poklepala na víčka: „Musíš si poslechnout, co ti chci říct. Jak by se ti líbilo, kdybys měla přes Vánoce placenou třítydenní dovolenou?“

Upřela jsem na ni zmatený pohled. „V zahraničí?“

Zakroutila hlavou plnou blondatých kudrn, jež vypadaly tak dokonale a pružně, až se zdálo, jako by právě vyšla z kadeřnického salonu. „Ne, byl by to výlet tady u nás.“

„Kam?“

Vzala do ruky chomáč blondatých kučer a zastrčila si je za ucho. „Frank mě o Vánocích bere do Malibu a do New Yorku.“

Maddie se po bleskovém namlouvání před rokem provdala za Franka, původně herce a nyní bohatého podnikatele. To, jak se s ním Maddie seznámila, vypadalo jako vytržené z romantického románu. Letěla do New Yorku, aby s ním udělala rozhovor – byl provozním ředitelem nové, slibné mediální společnosti – pro finanční magazín, pro nějž pracovala. Po interview ji pozval na večeři. Druhý den odvolal všechny své schůzky a strávil s ní celý den prohlídkou Manhattanu. O týden později spolu začali chodit, když jí zaplatil novou letenku do New Yorku, aby ji vzal na večeři. Jejich svatba, která následovala po několika měsících, byla nádherná. Rodině Reidů nějakou dobu trvalo, než se vzpamatovala z tak luxusní události a neomezeného pití. Mamka tvrdila, že uběhl celý týden, než se zase dala do kupy.

Po svatbě odvezl Frank Maddie s sebou do Kalifor-

nie, ale jí se tam začalo po několika měsících stýskat. Frank tedy souhlasil, že se s ní vrátí do Anglie. Zakoupil velký venkovský dům v malém městečku Harp Brook v Surrey a naplnil ho krásnými a drahými věcmi.

„Páni – ty jedeš na tři týdny do Malibu?“

Maddie přikývla. „Ano. A potřebuju, aby se mi někdo přes Vánoce postaral o Humphreyho. Jak víš, můj milovaný pes se stále ještě nezotavil z toho, jak se o něj starala teta Flo. Přijedeš k nám a pohlídáš mi ho? Nechci, aby se mi o něho staral někdo cizí. Občas jsou s ním plné ruce práce.“

Představila jsem si Humphreyho, sestřina milovaného čokoládového kokršpaněla. Výraz „plné ruce práce“ Humphreyho plně nevystihoval. Měl nekonečnou spoustu energie a mohl by se klidně jmenovat *Houdini*, když si člověk uvědomí, kolikrát už se proplížil ven a utekl. Když se Maddie odstěhovala do Ameriky, Humphreyho adoptovala teta Flo. Tvrdila, že ji ten pes málem dostal do hrobu, jelikož za těch pár měsíců, kdy žila Maddie v Americe, tolikrát zmizel. Pořád ještě žertovala o tom, že jednu dobu stále dokola používala vytištěný plakát *Hledá se pes*.

„Myslím, že mi dosud neodpustil, že jsem ho nechala u tety Flo.“ Maddie snědla další kus rolády a já uvažovala o její nabídce. „Jaká je pravděpodobnost, že Humphrey uteče, zatímco budeš pryč?“

„To se nestane. Frank nechal v zahradě za domem postavit nový vysoký plot.“

Než jsem na ni mohla tázavě zvednout obočí, sklopila oči na kávový stolek. „A co předeek domu?“

Maddie se nervózně usmála: „Rachel, neuděláme kvůli psovi z našeho domu pevnost Fort Knox. Bude to s ním v pohodě. Myslím si, že už se teď, když jsou mu čtyři, začíná uklidňovat.“

„Uklidňovat?“ podivila jsem se a zmateně na ni zírala. Pohodila světlými kučerami a začala si prohlížet růžové nehty.

Obě jsme věděly, že mi Humphrey během Vánoc určitě uteče.

3. KAPITOLA

„Takže ty po mně žádáš, abych byla přes Vánoce ve vašem velkém domě a hlídala Humphreyho?“

Maddie přikývla. „Jen ty a Humphrey. My s Frankem odlétáme už příští týden.“

„Já... mám bydlet přes Vánoce ve vašem novém domě? V tom domě, který s Frankem ani plně nevyužíváte, protože ho nechcete zničit?“

Jejich nový zámek byl rozdělený na dvě části – východní a západní křídlo, jak mi to sestra vysvětlila. Ona a Frank obývají východní křídlo. Západní křídlo nepoužívali kupodivu proto, že podle Maddie je moc hezké, než aby se v něm bydlelo.

„A jaký je manželský život?“

Sestře přelétl přes tvář ruměnec. „Frank chce, abychom...“ Zarazila se.

„Co chce?“

Mírně se na mě usmála: „Chce, abychom měli miminko.“

„Ach... aha. A jak se na to díváš ty?“

Maddie se nervózně zasmála. „Já budu v pohodě. Všechny vztahy jsou postavené na kompromisu – ne?“

„Mít děti je velké rozhodnutí, Maddie. Já bych to nenazvala kompromisem.“

Maddie se napřímila a usmála se. „Nevšímej si mě. Pro Franka to žádná velká dovolená nebude. Snaží se koupit televizní a filmovou produkční společnost. Pamatuješ, už jsem ti o ní říkala.“

„Ano, je to ta, která v Americe produkuje srdceryvné filmy. Snažila jsem se podívat na film, který jsi mi doporučila. Ale potom, co manžel a pes uhořeli při požáru jejich domu a milovaná babičce diagnostikovali nějakou hroznou nemoc, jsem toho už měla dost a nedokoukala jsem to.“

„To ses moc daleko nedostala, co?“

Zavrtěla jsem hlavou: „Osm minut.“

„Tahle filmová společnost se hodí k Frankově rozšiřující se mediální říši.“

„Až ji Frank převezme, přiměje je, aby přestali produkovat ty srdceryvné dojáky?“

Maddie se zasmála mému popisu. „Frank jim říká blahodárné a povznášející rodinné filmy, ale máš pravdu, jsou to srdceryvné dojáky. Právě teď je však zcela zabraný do té koupě a nemluví o ničem jiném. Sotva spí, protože noci tráví poradami s právníky ve Spojených státech.“

Uvažovala jsem o její nabídce. Odpočinula bych si od neustálého kapání, a když už mám být o Vánocích smutná a trápit se, klidně to můžu dělat v luxusním prostředí. „Řekla bych, že pobyt u tebe bude lepší než tady.“

„Přesně tak,“ rozzářila se Maddie. „Humphrey bude skákat radostí. A nedělej si starosti s jídlem. Posta-

ráme se o to, aby byla plná lednička i vinný sklípek. Frank už taky sehnal stromek s ozdobami.“ Stiskla mi ruku. „Potřebuješ si udělat přestávku. Jo, a máma na Vánoce nepřijede. Gary chce, aby oba zůstali na Tenerife. Pozval si tam své přátele. Matka je nervózní z toho, jak ti to má říct, takže to raději napsala na WhatsApp. A jak teta Flo, tak teta Karen navrhly, abych ti to oznámila já.“

„Já bych se nezbláznila, kdyby mi mamka řekla, že nepřijede.“

„Ostatní si to nemysleli.“

„Je mi dvaatřicet. Odmítám se rozbrečet kvůli tomu, že se mamka rozhodla zůstat na Vánoce na Tenerife.“

Maddie mě pohladila po paži. „Říkala jsem jim, že ti to nebude vadit. Mamka si myslí, že potřebuješ trochu rodinné lásky.“

„O co jí jde?“ zvedla jsem tázavě obočí. Kdybyste znali naši matku, věděli byste, že začne mluvit o lásce pouze tehdy, když něco potřebuje.

Maddie se zachichotala: „Nech toho – mamka by se o nás mohla začít opravdu starat.“

„Jen to ne,“ zhrozila jsem se a uždíbla si kousek rolády.

„Budeš muset dodržet určitá pravidla. Západní křídlo nebude přístupné, protože tam máme spoustu cenností. Takže si tě můžu zapsat jako hlídačku psa o svátcích? Bude třeba, abys k nám přijela už příští víkend.“

„Ano, můžeš. A řekni Humphreymu, že bude mít problémy, jestli se nebude chovat spořádaně.“

„To Humphreymu vzkazovat nemůžeš, Rachel,“ prohlásila Maddie a vytáhla opět telefon. „Nemá rád, když se mu říká, co má dělat.“

A začala psát něco do mobilu, zatímco já si tiše slíbila, že dám Humphreymu lekci ze slušného psího chování.

„Budeš moct přijet v sobotu?“ zeptala se Maddie a vstala z pohovky. „Zaplatíme ti benzín.“ Usmála se a přejela rukama po svých značkových modrých džínách. „Pamatuješ si, jak se k nám dostat?“

Přikývla jsem. „Dům stojí na okraji vesnice Harp Brook. Za hospodou se vydám po úzké silnici a po necelém kilometru dorazím k řadě domků. A několik metrů za nimi je železná brána, která vede do vašeho zámečku.“

„Páni, ty máš paměť, a to jsi tam byla jen několikrát,“ podivila se Maddie.

„Už jste se spřátelili s místními?“ zeptala jsem se a zvedla se z pohovky, abych zkontrolovala hladinu vody v jednom kbelíku. Ještě to nebylo nijak kritické.

„Frank je nesnáší,“ odvětila Maddie. „A oni ho také nemají rádi. Když jsme se přistěhovali, dělal všechno možné, abychom se s nimi seznámili. Teď většinou zůstáváme doma.“

„Jsem si jistá, že by si vás lidé z Harp Brooku zamilovali, jakmile by vás lépe poznali.“ Znovu jsem se posadila.

Maddie se opřela o okenní rám. „Frank rozhodl, že potřebujeme soukromí. Tak jen zřídka kdy vycházíme ven.“

Pohlédla jsem na sestru, která se dívala z okna mého bytu, a pocítila jsem známé sevření žaludku. Frank byl vysněný bohatý manžel, který ji zahrnul drahým oblečením, dovolenými plnými slunce v Malibu, novými auty a luxusními domy. Maddie žila pohádkový život. Na okamžik jsem však měla pocit, že v tom ráji, který si vytvořili, něco neklape.

Maddie, jež teď přešla k oknu, a Maddie před dvěma roky, než jí do života vstoupil Frank, byly dvě zcela odlišné bytosti.

Než Maddie potkala Franka, žila čilým společenským životem. Byla středem malé komunity v severozápadním Londýně a neustále se účastnila domácích večírků, letních grilovaček, improvizovaných snídaní nebo vybírala peníze pro jejich komunitu. Její sociální sítě byly plné fotografií, jak klábosí na grilovačce nebo na narozeninové oslavě či se směje do fotoaparátu s malou armádou dobrovolníků, kteří zahradničí pro charitu. Teď jsem si nemohla vzpomenout, kdy mi Maddie naposled řekla, že se sešla se starými přáteli. Zůstávala ve svém luxusním domově a sociální sítě už ani nepoužívala.

Nikdy jsem nemohla mamce říct, že si dělám starosti o Maddiino manželství, protože by mě nejdříve seřvala po telefonu, potom by zavolala na Garyho, aby jí připravil nový koktejl na uklidnění nervů, a nakonec mi udělala kázání o tom, že je Frank zatraceně dobrá partie a jak se sestra nemusí starat o finance, jako musela kdysi ona, když nás otec opustil.

„Maddie, nestýská se ti po procházkách po městě, kdy sis mohla zajít na kávu nebo do restaurace na oběd, narazila na přátele a procházela s nimi místní obchody?“

Maddie pokrčila rameny a bloumala po mém pokoji, až se zastavila u vytvořeného oltáříčku na památku Olivie. Na malý stůlek jsem vyskládala fotografie a osobní věci, které mi ji připomínaly a díky nimž jsem cítila, že je svým způsobem stále se mnou. Maddie zvedla jeden snímek v rámečku a usmála se. Byly jsme na ní s Olivíí při skupinovém tanci. Když si Olivia všimla inzerátu na tuhle akci, zažila jedno ze

svých osvětlení – obě jsme si to musely jít vyzkoušet. Příští večer jsme se oblékly jako kovbojky a přivedly dva hezké kovboje – tedy... dva kluky z Brightonu s nevalným americkým přízvukem.

Před dvěma lety odpověděla Olivia na inzerát na sdílené bydlení. Předtím jsem ji neznala. Ale padly jsme si do oka v okamžiku, kdy jsme se setkaly. Její pohovor o společném bydlení začal v kuchyni u kávy a skončil o mnoho hodin později v koktejlovém baru po spoustě tance, juchání a povídání. Měly jsme stejný smysl pro humor, stejný vkus, co se týkalo mužů, a moc se mi líbilo, že ve svém volném čase píše romány. A dosud jsem nikdy nepotkala nikoho, kdo by mluvil tak rád jako já. Za několik týdnů jsme se dostaly od žen, které se neznaly, k dobrým spolubydlícím – a jak to sama nazvala – k „duchovním sestrám“.

Maddie koukla pod stolek na Oliviiin růžový psací stroj a hromádku jejích románů vydaných vlastním nákladem. „Můj oblíbený je román z období regentství, kde vévoda spadne z koně do ledové řeky a zachrání ho krásná dívka, která se o něj stará v malém domečku v lesích, aby se uzdravil. Ach, proboha, vždycky mě dostane, jak ji na konci znovu vyhledá.“

Přitáhla jsem si kolena k bradě a přála si, aby slyšela, co o té knize Olivia neoficiálně řekla.

Poté jsem se v mysli vrátila k tomu hroznému dni na konci září, kdy do bytu přišli dva policisté a informovali mě, že měla Olivie nehodu. Jela na kole do práce a srazilo ji auto. Záchranáři se snažili ji resuscitovat hned na místě, ale už se nedalo nic dělat. Byl to jeden z nejhorších dnů mého života.

Maddie se dotkla Oliviiina růžového cestovního hrnku na kávu, který jsem si nechala. „Kdykoli jsem přišla na návštěvu, Olivia vždycky chodila s tím hrn-

kem. Občas jsem přemýšlela, jestli ho nemá chirurgicky přidělaný k ruce.“

Usmála jsem se a potlačila slzy. Maddie si přišla sednout na opěrku pohovky. „Musí být těžké žít v tomhle bytě se všemi vzpomínkami na ni a vodou kapající ze stropu. Neuvažovala jsi, že by sis našla něco nového k bydlení?“

„Kdybych se přestěhovala, necítila bych už tolik její blízkost.“

Sestra mi položila ruku na rameno.

„Mám-li být upřímná, Maddie, ten oltářík stejně nefunguje. Nepřijde mi, že bych tu měla k Olivii blíž, ale dávám tomu čas.“

„Rachel, vím, že odsud zatím nechceš, a je mi jasné, že to pořád ještě hrozně bolí a že chceš být blízko ní, ale musíš se v životě pohnout někam dál.“

„Budu o tom uvažovat po Novém roce.“

Maddie pokračovala: „Neváže tě tu žádná práce, takže můžeš jít kamkoli.“

„To je pravda,“ připustila jsem.

„Co kdyby ses vykašlala na to projektové řízení a vrátila se zpátky ke cateringu?“

Když jsem před lety dostudovala a získala kvalifikaci v cateringu a vaření, založila jsem malou cateringovou firmu. Starou modrou dodávku jsem přeměnila v pojízdnou minikuchyňku a připravovala jsem a prodávala jídlo na festivalech a svatbách. Nakonec jsem to vzdala, protože jsem si nevydělala moc peněz a mamka do mě nepřestala rýpat, abych si našla pořádnou práci.

Ten nápad ve mně cosi probudil. Možná že bych se mohla vrátit k tomu, co jsem předtím dělala tak ráda. V duchu jsem si vybavila matčinu pětiletou kampaň, při níž do mě neustále hučela, abych změnila práci.

„To by skončilo nejspíš tím, že by o mně mamka vytvořila další whatsappový chat a já bych to nakonec neunesla.“

Sestra přikývla: „A jak jsi na tom... s milostným životem?“

„Momentálně žádný neexistuje. Stále nemůžu Samovi odpustit, jak mě o loňských Vánocích podvedl.“

Maddie zkontrolovala čas na mobilu. „Už se musím vrátit. Nezapomeň, že k nám máš přijet v sobotu ráno. V poledne odjíždíme. Frank ti vypočítá všechna možná domácí pravidla.“

Poklepala jsem ji po rameni. „To nemusí. Já to všechno znám. A máš pravdu, že si potřebuju dát pauzu.“

„Jo, máme teď uklízečku, která k nám dochází každé dva dny. Frank také domluvil řemeslníka, který se pustí do nové kuchyně, a ten tam taky bude. Za to se omlouvám.“

„Budu si moct něco uvařit?“

Maddie se zasmála. „Ta kuchyně bude v nové části. Frank nechal starou kuchyň s tím, že později by se předělala na dětský pokoj.“

Maddie si pohrávala s ohromným kamenem na zasnubním prstýnku a se snubákem. „Až otěhotním, vrátíme se do Států, abych tam porodila. Frank si myslí, že je tam lepší zdravotní péče.“

„Ale předtím se ti tam nelíbilo.“ Dotkla jsem se sestřiny paže. Modré oči se jí zaleskly slzami.

„To bude dobré. Frank tvrdí, že můžu střídavě žít tady i tam.“

Znovu jsem ucítila známé sevření žaludku.

„Díky, Rachel, že mi pohlídáš mého pejska. Humphrey tě má rád, takže bude nadšený. Řekla jsem Frankovi, že budeš perfektní psí opatrovnice. Spolehlivá a bezproblémová.“

4. KAPITOLA

„To je bezvadné, že na Vánoce odjedeš pryč,“ prohlásila Kate, zatímco jsme seděly v jejím autě a čekaly na Connora. Řekly jsme mu, že ho vyzvedneme v deset dopoledne. Bylo půl jedenácté. Connor chodil vždycky pozdě. Olivia říkala, že Connor žije v jiné časové zóně, která je vždycky o půl hodiny pozadu oproti všem ostatním. Kdyby přišel včas, dělaly bychom si o něj s Kate starosti.

Kate i já jsme si třely ruce v rukavicích, abychom se ohřály. Tváře jsem měla ztuhlé chladem a ztratila jsem veškerý cit v nose. Topení v Katině autě marně bojovalo s klesající teplotou. Meteorologický ústav vydal přes noc řadu varování před arktickými teplotami, které působily v Brinátii chaos.

„To ano, ale dělám si starosti o Maddie.“ Pořádně jsem nespala od chvíle, kdy sestra odešla. Stále jsem si v duchu přehrávala poslední rozhovor, kde se zmiňovala o tom, že chce Frank miminko a že by měli žít v USA. Nelíbilo se mi, jak se na mě v té chvíli dívala.

Maddie byla vždycky hodné dítě: ve škole byla po každé nejlepší, všechny zkoušky absolvovala s vynikajícími výsledky, dostala se na jednu z nejlepších univerzit, získala záviděníhodnou práci novinářky, píšící pro známý finanční časopis, a provdala se za někoho tak vysoce postaveného a bohatého, jako byl Frank. Měla jsem ji moc ráda a už v dětství jsem se naučila, že nemá cenu na Maddiiny úspěchy žárlit. Trumfla každého. Což bylo dobré. Po mnoho let se díky Maddie máma nesoustředila na mě, a to bylo požehnaní. V pubertě jsem mohla dělat všechno, co Maddie nikdy neprošlo: chodit s chlapci na večírky, pít pivo, kouřit cigarety z okna ložnice, jezdit na hudební festivaly, maturovat se sbírkou tristních známek, studovat na místní vysoké a poté z ní odejít a zařídit si malou cateringovou firmu.

Přes to všechno jsme si byly s Maddie stále blízké. Vždycky chtěla vědět všechno o večírcích, které jsem navštívila, o festivalech, kde jsem protančila celou noc, a o hezkých mladících, jímž jsem prodávala párky v rohlíku.

„Mluvila jsi s ní od chvíle, co jste se viděly?“ zeptala se Kate. O Maddiině návštěvě jsem Kate a Connorovi pověděla hned, jak se vrátila zpět do Harp Brooku.

„Poslala jsem jí několik zpráv, ale tvrdí, že má moc práce. Slíbila mi, že si ještě promluvíme, než na svátky odletí.“

Kate si dýchala na ruce v rukavicích. „Možná že si dělá starosti s tím, že by měla mít miminko. Je to velká věc.“

Přikývla jsem. „Možná. Já jenom vím, že existuje něco, co mi neřekla. V každém případě budu tři týdny přes Vánoce hlídat v Harp Brooku Humphreyho, takže budu mít plné ruce práce,“ pronesla jsem skrz zuby

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční pozdvížení.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.